

МОЛОДИЙ МЕДИК

№1, січень 2018 р.

«ДНК Гіппократа» – переможець всеукраїнського медичного турніру

Із шостого по восьме грудня 2017 року у Харківському національному медичному університеті вдруге пройшов медичний турнір BattleMed. Участь у турнірі взяли десять команд, зокрема, представники ХНМУ, медичного факультету Харківського національного університету ім. Каразіна, Харківської медичної академії післядипломної освіти, Української медичної стоматологічної академії (Полтава) та Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова.

У ході напруженої інтелектуальної боротьби лідером BattleMed стала команда ВНМУ «ДНК Гіппократа», до складу якої увійшли Мельник Олексій, 6 курс 72 гр., Журавовська Ольга, 6 курс 76 гр., Сімчук Дарія, 6 курс 46 гр., Запопадний Ярослав, 6 курс 26 гр., Дейнека Тетяна, 5 курс 73а гр., Бондарчук Катерина, 5 курс 73б гр.

Турнір проходив у два етапи. У першому потрібно було скласти на швидкість 12 тестів, завдання до яких готували майже усі кафедри теоретичного профілю ХНМУ: біохімії, пропедевтики, мікробіології, медичної біології, фізіології, патофізіології. Розв'язувати завдання тестів мала уся команда. Усі вони були дуже цікаві та дуже продумані. А деякі були побудовані у вигляді квестів. Наприклад, кафедра фізіології придумала історію про вченого, який помер у себе в офісі. У портфелі вченого була секретна інформація, але в офіс ніхто не міг потрапити. І потрібно було відповідати на запитання, щоб отримати код доступу, - розповідає капітан команди ВНМУ Олексій Мельник.

За підсумками першого етапу турніру визначався рейтинг команд, залежно від якого їм нараховувалися бали. отриманих у перший день змагань. Наприклад, загальний аналіз крові «коштував» 20 балів, а біопсія – вже 150. За словами Олексія, вінницька команда витратила під час цього етапу лише 400 балів. Це стало можливо завдяки тому, що до її складу входили представники основних медичних спеціалізацій: педіатр, терапевт, акушер-гінеколог і хірург. Завданням із хірургії була сценка у приймальню відділенні, де події розгорталися у нічний час. Протягом 15 хвилин ми повинні були зібрати анамнез, провести доступні на цей момент

«ДНК Гіппократа» як команда, що посіла перше місце, отримала майже 800 балів.

На другий день учасники турніру мали розв'язувати клінічні задачі.

Задачі давалися без лабораторних або інструментальних обстежень – їх можна було «придбати» за рахунок балів,

дослідження, поставити діагноз та розписати подальшу діагностику та лікування. Потім були письмові задачі з акушерства та гінекології, терапії, педіатрії: задана ситуація на картинці, і потрібно було поставити діагноз, описати діагностику та лікування.

Із усіма завданнями другого етапу найкраще впоралася команда ВНМУ, яку й було визнано абсолютним переможцем турніру. Друге місце посіли студенти Української медичної стоматологічної академії, на третьому – харків'яни.

Команда «ДНК Гіппократа» висловлює вдячність за професіоналізм мудрим наставникам – викладачам нашого університету за всі роки навчання! Особлива подяка – на етапі підготовки до турніру співробітникам кафедр, які забезпечили міцні знання і навички:

- з педіатрії – зав. каф. проф. Дудник В.М.,
- з акушерства – зав. каф. проф. Булаченко О.В.,
- з хірургії - зав. каф. проф. Петрушенко В.В.,
- з терапії - зав. каф. проф. Іванов В.П.

«ММ»

Ювілею засновника кафедри ендокринології присвятили наукову конференцію

Науково-практична конференція «Академічна ендокринологія» відбулася у Вінниці 20 грудня 2017 року за ініціативи кафедри ендокринології Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова.

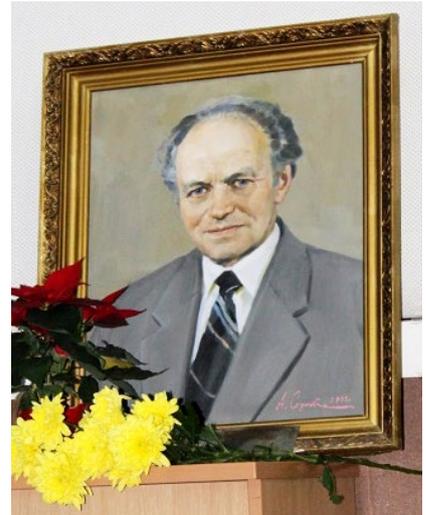
Її учасниками стали науковці та практикуючі лікарі не лише з Вінниччини, а й з інших регіонів України, зокрема, Івано-Франківської, Луганської, Одеської, Львівської, Харківської та Київської областей.

Дату проведення конференції було обрано не випадково: в цей день 85 років тому народився засновник кафедри ендокринології ВНМУ, видатний вчений-ендокринолог професор Борис Олексійович Зелінський. У 1968 році він організував та очолив курс ендокринології при кафедрі терапії тоді ще Вінницького державного медичного інституту. А у 1977 році за ініціативи Бориса Олексійовича на базі курсу було створено першу кафедру ендокринології на теренах не лише України, а й усього Радянського Союзу.

- Я радий, що така кількість людей зібралася сьогодні, аби почути, що є нового в сучасній ендокринології. Дуже символічно, що конференція присвячена саме дню народження Бориса Олексійовича Зелінського.

А його розробки щодо корекції інсуліну, щодо діагностики патології щитовидної залози також не втратили своєї актуальності, - сказав у своєму вітальному виступі проректор з міжнародних зв'язків д.мед.н. Сергій Володимирович Заїка.

Борис Олексійович працював до останніх хвилин життя. Він встиг видати перший том своєї останньої

Мені поталанило застати його на посаді завідувача кафедри і чути його лекції. Написаний Б.О.Зелінським підручник з ендокринології є в багатьох питаннях актуальним і сьогодні.

праці. Другий знаходиться у рукопису. І брат Бориса Олексійовича, Олександр Олексійович, мріє видати його. А ми маємо сили та кошти, аби допомогти йому в цьому, - зазначила

завідувач кафедри ендокринології ВНМУ професор, д.м.н. Марина Володимирівна Власенко.

Під час конференції прозвучали доповіді завідувачів кафедр і курсів ендокринології медичних вишів, які ознайомили присутніх із сучасними напрямками в діагностиці та лікуванні ендокринопатій та цукрового діабету.

У рамках конференції відбулася нарада завідувачів кафедр та курсів ендокринології, де було розглянуто питання про програму з викладання ендокринології у вищих навчальних медичних закладах, а також методи викладання цієї дисципліни.

Розпочати конференцію планувалося вступним словом друга, соратника, однодумця Бориса Олексійовича Зелінського, співавтора першого в Україні підручника ендокринології професора Боднара Петра Миколайовича. Але він передчасно пішов з життя. Усі присутні вшанували його пам'ять хвилиною мовчання.

А на знак шани Бориса Олексійовича було покладено корзину квітів до його могили.

Студенти подарували хворій дитині шість днів якісного життя

3230 гривень. Це вартість шести ампул препарату під назвою «Пульмозим», який студенти Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова придбали під час благодійної акції «Подаруй дитині радість» для семирічного хлопчика, хворого на муковісцидоз.

Студенти групи 11 шостого курсу під час практичних занять із педіатрії на кафедрі педіатрії №2 (зав. кафедри проф. Дудник В.М.), опановуючи тему «Вроджені, спадкові, хронічні захворювання бронхолегеневої системи у дітей», мали можливість вивчити таку патологію, як муковісцидоз, безпосередньо на пацієнтах, що страждають на це рідкісне спадкове захворювання. Вони не тільки ознайомилися з особливостями протікання захворювання,

його лікування та сучасними методами постановки діагнозу, а й були глибоко вражені мужністю пацієнтів та їхніх батьків у боротьбі з цією недугою.

- Муковісцидоз – це орфанне захворювання, і частину витрат на його лікування бере на себе держава. Але багато препаратів родинам доводиться купувати самостійно, - розповідає доцент кафедри педіатрії №2 ВНМУ Наталія Іванівна Сінчук.

Один з таких препаратів – це «Пульмозим». Тільки він здатен розріджувати густу мокроту, завдяки чому пацієнт може вільно дихати. Застосовувати цей препарат потрібно щодня. Але його вартість для багатьох родин занадто висока.

Один з тих, хто потребує «Пульмозиму», - маленькій вінничанин, хворий на муковісцидоз. За словами

старости групи Валерії Савенець, у свої сім років, він важить лише 15 кілограмів. Вражені побаченим, студенти вирішили організувати збір коштів на ліки для хлопчика.

Напередодні Нового року, зібравши 3230 гривень, студенти придбали упаковку «Пульмозиму» та передали її родині маленького пацієнта. Шести ампул, які містяться в упаковці, йому вистачить на шість днів якісного життя.

- Важко передати емоції, які відчули студенти, побачивши цього хлопчика. Якщо вони так співчують чужому горю, вони стануть чуйними лікарями, - зазначає Наталія Іванівна.

Ті, хто бажає долучитися до збору коштів для хлопчика, може скontaktувати з Валерією Савенець за номером 096-650 11-54.

«ММ»

До Дня донора долучилися майже 400 майбутніх медиків

Із 26 до 28 грудня 2017 року у Вінницькому національному медичному університеті ім. М. І. Пирогова тривав День донора.

До благодійної справи долучилися 368 майбутніх медиків. Найбільш активними виявилися студенти медичного факультету №1 – 276 чоловік. З них 65 – це третьокурсники.

Також до Дня донора долучилися 50 студентів медичного факультету №2, 34 – стоматологічного та вісім – з фармацевтичного.

Як повідомила одна із організаторів заходу, студентка групи 17б п'ятого курсу Тетяна Трохимчук, у квітні 2017 року свою кров у День донора здали 343 студенти.

«ММ»

Дізнаєшся сьогодні – врятуєш себе завтра

Страшно, якщо ти не знаєш, чого боїшся. Саме так можна сказати про ВІЛ та СНІД.

Україна займає перше місце в Європі за рівнем поширення ВІЛ-інфекції, але чи знаємо ми, яким чином вона поширюється?

1 грудня світ відзначив Міжнарод-

ний день боротьби зі СНІДом. Саме цього дня члени UMCA (Української асоціації студентів-медиків) виступили у ролі руйнівників міфів про шляхи зараження цим страшним недугом. За ініціативи членів цієї організації, другокурсниць Яцишиної Зоряни та Демчук Ірини, було проведено пере-

вірку рівня обізнаності студентів та викладачів Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова стосовно шляхів передачі ВІЛ-інфекції.

У холі морфологічного корпусу університету відбулося анонімне анкетування. Його учасникам було запропоновано дати відповіді на 14 питань щодо інфікування ВІЛ/СНІДом, обравши з декількох варіантів один правильний. Після цього вони могли символічно зруйнувати міф про передачу інфекції, отримавши кульку та лопнувши її. Всі учасники акції – а їх було 127 – отримали «червону стрічку», що і є символом боротьби зі СНІДом.

Отже, якими були результати тесту? Правильні відповіді на всі запитання дали 11% учасників тестування, одну невірну відповідь дали 32%. У решти опитаних помилкові відповіді склали 57%.

Тож, як бачимо, роботи у сфері інформування щодо ВІЛ/СНІД та шляхів його передачі ще багато.

Дар'я Орлова, студентка III курсу медичного факультету №1

«Літературна вежа»

Студентське життя у нашому університеті надзвичайно цікаве, різноманітне, насичене яскравими подіями.

Місцем, де можна поділитися своїми емоціями, думками, захопленнями, де кожного зрозуміють та підтримають, є «Літературна вежа».

Після пар, заліків, іспитів спішать студенти поділитись власними проблемами, здобуткам у затишну родину, де

ти – її частина і тебе приймуть з усіма твоїми перевагами та недоліками.

Ми бажаємо всім, хто читатиме ці рядки, на хвилинку перенестися у чудовий світ поетичного слова і сповна насолодитися творами «вежівців».

Щиро запрошуємо долучатися до нас!

Бібліотека ВНМУ

Ірина Однорог, 6 мед., гр. 8а

Багато слів існує у природі.
Мені б з них потрібні віднайти,
Щоби тобі сказати при нагоді,
Як довго мріяла тебе знайти.

Тебе шукала серед перехожих,
Саме тебе шукала я поміж людей.
Багато бачила на тебе схожих
Та не знаходила для них в житті ролей.

А потім якось раптом припинила
Тебе шукати, мрії погубила в снах...
В далеку, темну шафу зачинила
Твій образ. Щоби не поїхав дах.

Жила собі спокійно, як всі люди.
І пролітали молоді роки.
Шукала дружи я усюди
Ту зустрічала лиш дверні замки.

Здавалось, що весь світ поганий,
Що все життя пройде, мов у багні.
А щастя промінь той так званий
Згорить назавжди у вогні.

Ти відшукав мене! Так вчасно.
І сірий світ вдягнувся в кольори.
Тобі за це я вдячна красно
Бери мене в охапку і твори.

Тебе шукала, ніби навіжена.
Тебе шукала... Ти знайшовся сам.
І нехай кажуть люди, мов: «Скажена».
Та я тебе нікому не віддам.

Подвижук Ольга, 6 мед., гр. 6б

Темно в коридорі, ніч – так має бути,
Тільки щира тиша навкруги кричить,
І тихенький голос... Колискову чути,
В маминих обіймах немовлятко спить.
Все уже позаду, зараз спить маленьке,
Та ще нещодавно, пару днів назад,
Було так близьенько, аж під серцем в
неьки –
Справжній, неоцінний, найдорожчий
скарб.

Там було нестрашно – мама як фортеця,
Але світ великий кличе і манить,
Кожному малятку з'явиться доведеться
У одну щасливу і прекрасну мить.
Йому допоможуть люди у халатах,
Попри ніч, погоду й день в календарі,
Вони завжди поруч з хворими в
палатах,
Це їхнє покликання – вони лікарі.
І немає значення мова і народність,
І не мають значення кордони країн,
В них є спільна риса – це свята
спроможність
У здоров'я людства внести лепту змін.

Юлія Товстун, 6 курс, 10а група

Напиши мені лист
Напиши мені лист, надішли в ніагарове небо,
Поклади його в кошик із найяскравіших зірок,
І нарви туди квітів, отих, що під вікнами в тебе –
Я вплету у волосся з твоєї любові вінок.

А як зорі розсипляться, я їх усі позбираю,
Заховаю від місяця, і коли люди поснуть,
Я у обмін на них так у нього тихенько спитаю,
Чи для мене ті квіти під вікнами в тебе ростуть.

Чи доносяться вітром тобі мого
голосу луни?
Моє сонце заходить у тебе пізніше
на скільки хвилин?
У ту ніч весняну, наче зіллям тобою
я була отруєна,
Це так пахне любов, чи п'янів у той
вечір жасмин?

Той місяць всміхнувся, бо сам він ще
був молодим,
Пройшов поруч тихо і холодом сукні
торкнувся.
Лишив мені небо, і зорі, і ночі розвіяний дим –
І я зрозуміла: тут шлях мій з твоїм
розминувся.

Ірина Лепешко, 6 мед., гр. 11а

Тепер усе. Недовго ж ми прощались.
Недовго ми тримали у руці
Ледь гіркуватий присмак лондонського чаю,
Солодкуватий присмак сонця на лиці.

Тепер усе. Тепер ніхто нікому.
Тепер ми лиш знайомі, або ще –
Лиш у контактах номер телефону.
І вже у пам'яті таке чуже лице.
Тепер вже ми – не «ми». Тепер уже окремо.
Окремі друзі, погляди, міста.
Тепер із спільного у нас лишилось небо.
Раніше ж – море, сонце, вся планета ця.

Кінець. Уже не скажеш «здраслуй»,
Уже не прошепочеш ти мені:
«Прошу тебе, не дай упасти,
Не дай втонуту в темряві цих днів».

А зараз що? Живемо досить мило.
Ніхто нікому не бажає зла.
Самі себе ми в паніці згубили.
Тепер усе. Любов також вмира.

Валентин Тагеев, 2 курс, 22б

Ночь, и всюду тишина,
 День исчерпался до дна,
 С неба в темное окно
 Светит лунное пятно.
 Видно, так уж суждено:
 Всегда яркое оно.
 На дорогу льется свет –
 Ничего прекрасней нет.
 «Посмотри, на нас, взгляни!» –
 Звезды шепчут мне в ответ.
 В небе белая луна,
 Как звезда морского дна,
 Как кусок твердого сыра,
 Вкусно выглядит она.
 Ночь, и всюду тишина,
 Только шепот слышно,
 Все ж прекрасная луна
 Создана Всевышним.

Анна Коваль, 6 курс, 36

Ти говориш, що все буде добре,
 Спонукаєш погане забути,
 Мі з тобою вже різні люди,
 І розлуки, нажаль, не минути.

Ти говориш, а тіло німіє,
 Розриває життя в епізоди.
 Перший спогад про тебе гріє,
 А все інше хай кане у воду.

Ти був зовсім на інших не схожий,
 Дарував майже зірку з неба,
 Скаже хтось, що ти промисел
 Божий,
 Та мені й інших фактів не треба.

Ти підеш, знов залишусь самотня,
 Не вертай, бо так буде гірше.
 В тебе буде таких ще сотня,
 А мені вже не треба більше...

Ти пішов, і вже більше не буди
 Поцілунків під цвітом вишні.
 Нам зустрінуться інші люди,
 Може, праведні, може, грішні.

Кожен піде своїми шляхами
 По дорогах запилених, в далі.
 Не кидайся так більше словами,
 Бо втрачається крапля моралі.

Неможливо усе повернути,
 Все забути: і сварки, й образи,
 Усе зшити: провини й спокути,
 Все заклеїти в блиск і стрази.

Дар'я Данильчук: «Малюю усім – від маркера до акрила»

Другокурсниця Дар'я Данильчук малює з дитинства. Каже, художню школу не відвідувала – спочатку допомагав батько, потім вчилася самостійно по книжках, потім брала приватні уроки.

Свою улюблену художницею дівчина називає Айріс Скотт, а улюбленими темами – квіти та тварини.

– Наприклад, хтось подарує квіти, я дивлюся на них – і виникає бажання намалювати. І я сідаю і малюю, – каже Дарина. На запитання щодо улюблених квітів називає іриси. З тварин – собаки та вовки. – Малюю усім – від маркера до олівця. Це в мене періодами йшло: спочатку акварель, потім олівець, потім чорним тонким маркером. А зараз зупинилася на масляних фарбах. Багато своїх картин я подарувала, багато вдома висить, іноді на замовлення малюю.

А ще Дар'я закінчила музичну школу за класом фортепіано.

Що стосується медицини, то в майбутньому Дар'я бачить себе кардіологом.

Петро Колісник: «Вважаю медицину точною наукою»

Четвертого січня свій ювілей відзначив завідувач кафедри медичної реабілітації та медико-соціальної експертизи ВНМУ Петро Федорович Колісник. Про свій шлях в медицину, роботу фельдшером сільського ФАПу та запобігання мрії вивести медичну реабілітацію в Україні на міжнародний рівень він розповів в інтерв'ю «Молодому медику»

- Чому Ви вирішили піти у медицину?

- Це сталося випадково. Коли я закінчив восьмий клас, мені було 14 років. І з села у Муровано-Куриловецькому районі, де я народився, найближче було діставатися до медичного училища у Могилеві-Подільському: через село ходив автобус, до міста – 50 кілометрів. Можливо, у якійсь мірі вплинули мої відносні знання про медицину: думав, що фельдшер – то лікар, а ще мої дві тітки займалися цілительством: одна переломи могла лікувати, а інша - захворювання очей, і дуже успішно, хоча жодна медичної освіти не мала. Після училища я півтора місяці працював у фельдшерсько-акушерському пункті села Млинівка Мурованокуріловецького району, потім пішов в армію. А в армії я вже точно знав, що буду лікарем.

- Пам'ятаєте свій перший день у якості фельдшера?

- Це був дивний день. Я навіть не до кінця уявляв, наскільки це відповідальна робота. Прихожу на ФАП – а там крім санітарки нікого немає. Я – головний, вона – помічниця. А мені було лише 18 років. І здавалося, що з такою великою відповідальністю я не впораюсь. Але санітарка, яка працювала вже років 20, сказала: «Нічого страшного немає, я Вам про кожну родину розповім, Ви їх боятися не будете, а вони будуть Вас слухатися». На щастя, село було невелике, близько 800 чоловік, і вже за три тижні я мав достатній авторитет.

- Що Вам доводилося робити у якості фельдшера?

- Навіть рятувати чоловіка, який випадково розчин каустичної соди випив і отримав опік стравоходу. Доводилось вагітну у лікарню доставляти і фактично пологи прийняти в дорозі. А в основному – дрібні травми, планові огляди, планові щеплення. У когось радикуліт, у когось температура – звичайна щоденна робота.

- Як до Вас ставилися, зважаючи

на Ваш юний вік?

- До лікарів та вчителів завжди було гарне ставлення. Я міг жити при ФАПі, там була окрема кімната для фельдшера, але сусіди мене вмовили жити у них на квартирі і навіть пропонували безкоштовно, але потім, щоб я не соромився, сказали, що буду платити п'ять карбованців на місяць – символічна платня.

- В армії ким служили?

- Думав, що буду фельдшером з першого дня служби. Але мене чомусь направили в учбову частину, в якій півроку муштрують новобранців і роблять з них солдатів. Через півтора місяці дізналися, що я фельдшер. Тому разом з солдатами, які відслужили, мене відправили на збір урожаю. Мене призначили фельдшером батальйону, команду спочатку направили до Кіровоградської області, а потім до Казахстану, в Цілиноград, нині Астана. А коли повернувся з Казахстану, служив санінструктором і на цій посаді закінчив службу. Але і на вахті стояти доводилося, і робити аналізи палива для літаків, і обстежувати екіпажі перед польотами. Я два роки відслужив в авіаційній частині, в полку, який займався обслуговуванням польотів, але жодного разу не літав.

- Після армії одразу до медично-го вступили?

- Я в армії вже точно знав, що буду лікарем. Біологію склав на «відмінно», фізику і хімію на «добре», а твір з української мови, нажаль, написав на «трійку». Але в цілому середній бал був «чотири», тому пройшов за

конкурсом. Якраз у той рік інститут очолив Василь Данилович Білик. Наш курс усі шість років займав перше місце за результатами навчання. У мене в заліковці не було жодної «четвірки».

- Коли Ви поступали, Ви вже знали, якою буде Ваша спеціалізація?

- Бажання стати хірургом є, мабуть, у кожного студента. Тим більше, що під час служби в армії мені доводилося лікувати солдатів при різних патологіях, навіть при травматичній ампутації руки довелося робити первинну хірургічну обробку. Але з часом я зрозумів, що в терапії більше медицини, ніж у хірургії. Тому що лікування - це відновлення анатомічних структур. На мій погляд, медицина може бути наукою точною лише в одному випадку: якщо будемо точно знати клінічну анатомію, клінічну патанатомію, а за лікування вважати спосіб відновлення анатомічних структур, а не прийом пігулок чи видалення органів. Тому я хотів довести собі, що медицина – наука не менш точна, ніж математика. Якщо вважати що патогенез, це шлях, який проходить анатомічна структура, перетворюючись на патанатомічну зміну. А лікування – це процес відновлення структури, тоді медицина дійсно виглядає наукою точною.

- І з чого Ви почали роботу у цьому напрямку?

- Для того, щоб медицина була точною наукою, я багато років впроваджую клінічну вертебрологію. Написав дисертацію «Патологія хребта як ланка патогенезу захворювань внутрішніх органів та систем», в якій показав, чому при патології хребта захворювання внутрішніх органів важко лікувати, чому вони стають резистентними до звичних методів лікування. Написав також навчальний посібник з клінічної вертебрології.

- Менделєєв побачив свою таблицю уві сні. Як Ви дійшли до своєї ідеї?

- Це сталося тоді, коли накопився певний багаж знань про те, що є ціла когорта пацієнтів, яких неможливо лікувати звичайними методами. Якщо не допомагають фармакологічні засоби, коли хірургічні методи неефективні, тоді необхідно вести пошук в іншому напрямку. Необхідно поглиблювати знання біохімії, генетики, але в цих розділах медицини набагато більше скритого і невідомого, ніж в анатомії, чому ж не почати з того, що лежить на поверхні? Саме тому ми розробляємо систему

відновлення здоров'я на різних організаційних рівнях організму: соматичному, системному, органному, тканинному, біохімічному, біофізичному та інформаційно-енергетичному. Всі знають, що у здоровому тілі – здоровий дух. А що таке здорове тіло? Це нормальна форма хребта, нормальна довжина кінцівок, нормально розвинений прес – тоді й нормально розташовані внутрішні органи. Ми не маємо права забувати про жоден із цих рівнів. І якщо усунемо зміни на всіх організаційних рівнях, зможемо зменшити кількість хворих приблизно удесятеро. Уявляєте, яка була б економія для держави? Тому й розробляємо на кафедрі багаторівневу систему реабілітації.

- І скільки Ви над цим вже працюєте?

- Клінічну вертебрологію впроваджуємо біля 30 років, а медичну реабілітацію років 17. До речі, тільки наші студенти вивчають клінічну вертебрологію. В інших вузах цього предмету немає. І кафедра медичної реабілітації теж не у всіх вузах є.

- То колектив Вашої кафедри можна назвати першопроходцями?

- Немає завершених робіт, які б розглядали патологію хребта як причину захворювань внутрішніх органів. Дисертацій, які були б присвячені вертеброгенній патології також немає. Але медична реабілітація у розвинених країнах, звичайно, є. Тому зараз ми вчимося і в американських, і в європейських колег. Вони реабілітацію сприймають лише як спосіб відновлення і компенсацію функції. Але не звертати увагу на змінені анатомічні структури не правильно. Тому ми будемо вивчати те, що вже напрацьовано іншими, але починати не з відновлення функції, а з відновлення структури, тоді й функція відновиться. Якщо ми не можемо відновити структуру, тоді змушені її компенсувати. Така медична реабілітація буде вигідно відрізнятися своєю ефективністю і точністю.

- І ми станемо кращими, ніж Європа чи США?

- Кажуть, що за кордоном медицина краща. Можливо, там краще медичне обладнання. Але методи лікування ті ж самі. То чому у них кращі результати? Із першого дня перебування в медичному закладі з пацієнтом працює реабілітаційна команда. І якщо ми запровадимо реабілітацію такого рівня в Україні, результати будуть не гірші. Ми повинні також розвивати систему превентивної реабілітації, бо жодна держава не в змозі утримувати зростаючу армію інвалідів, які, за умови вчасної та правильної реабілітації, могли б працювати. Тоді дійсно непрацездатним держава зможе забезпечити гідні виплати.

- Скільки часу знадобиться для створення такої системи?

- Думаю, років десять.

- Ваша найбільша мрія?

- Впровадити в Україні ефективну систему медичної превентивної та багаторівневої медичної реабілітації. Це і означало б, що ми зробили медицину точною наукою.

Редакція «Молодого медика» вітає Петра Федоровича із ювілеєм і щиро бажає йому здоров'я, творчої наснаги, здійснення мрій, талановитих учнів та послідовників

Новини науки

Українські вчені створили унікальну біонічну руку

Науковці Сумського Державного університету сконструювали та роздрукували на 3D-принтері біонічний протез руки, здатний реагувати на імпульси від мозку

Біонічна рука має відновлювати функції втраченої кінцівки та здатна навчатися новим рухам. Пристрій заснований на принципі штучного інтелекту, передає Ukr.Media.

«На цьому етапі потрібна доробка механічної складової даного апарату. І в майбутньому можливо буде виконувати рухи кожним пальцем, повністю згинати всі пальці», – сказав дослідник Артем Коробов.

Також перевагою українського винаходу є низьке енергоспоживання. Над експериментальним проектом працювали півроку, витративши 15 тис. грн. За словами вчених, у разі серійного виробництва українська штучна рука коштуватиме дешевше закордонних аналогів.

Рівень цукру визначатимуть без аналізу крові

Управління з санітарного нагляду за якістю харчових продуктів і медикаментів США схвалило перший глюкометр, який визначає рівень цукру крові без аналізу крові з пальця.

Апарат FreeStyle Libre можуть використовувати дорослі пацієнти для прийняття рішень щодо лікування цукрового діабету, пише MedScapе.

Система складається з круглого сенсора, розміром у 25 мм, та дроту введеного під верхній шар шкіри. Апарат можна носити на внутрішній поверхні плеча. Отримати дані можна, провівши спеціальним мобільним зчитувачем над місцем розташування датчика.

Глюкометр починає працювати за 12 годин після установки і може використовуватися до десяти днів без заміни. Прилад також витримує вплив вологи.

Мутація в ДНК сприяє довголіттю і покращує метаболізм

Вчені виявили мутацію у ДНК, яка сприяє довголіттю, покращує метаболізм і зменшує ризик розвитку цукрового діабету, повідомляє EurekAlert!

У ході дослідження вчені провели генетичний аналіз представників релігійної громади амішів, які живуть у США. У результаті було встановлено, що ДНК 43 осіб несли в собі нефункціональну копію гена SERPINE1, який кодує інгібітор-1 активатора плазміногену (PAI-1).

PAI-1 – це білок, високий вміст якого характерний для старих клітин. Для людей, гетерозиготних за мутованим SERPINE1, коли тільки одна з двох копій гена є дефектною, були характерні значно більш довгі теломери в клітинах лейкоцитів, знижені рівні інсуліну в крові. Носії мутації рідше хворіли на діабет, а також мали високу тривалість життя.

Водіння авто розвиває мозок людини

Ті особи, які мають водійські права, мають більш активний і розвинений мозок у порівнянні з тими, хто не вміє керувати автомобілем, стверджують американські вчені.

Фахівці провели дослідження з участю близько двох тисяч респондентів, серед яких були як водії, так і ті особи, які не в змозі керувати транспортним засобом, повідомляє vladtime.

Була зафіксована різниця в роботі головного мозку добровольців з першої та другої категорії. Окремі ділянки мозку різним чином реагували на подразники. Крім того, вчені з'ясували, що у водіїв було більше активності в правій частині мозку.

Волонтерам запропонували переглянути відеоролики, що демонструють різні ситуації. У людей, що водять автомобіль, була більш інтенсивна реакція, їх мозок на відеозаписі відгукувався значно швидше. Вчені пояснили цей факт тим, що у водіїв є додаткові нейронні ланцюги, яких немає у тих, хто не вміє водити машину.

Дослідники планують і далі аналізувати мозкову активність водіїв, щоб зрозуміти, як цей навик позначається на роботі мозку людини. Ці дані можуть згодом стати в нагоді для лікування різного роду захворювань.

Медицна спільнота понесла важку втрату

26 грудня 2017 року пішла з життя відомий науковець, педагог, педіатр, доктор медичних наук, професор кафедри педіатрії №1 Вінницького національного медичного університету імені М.І. Пирогова Олена Кас'янівна Каблукова.

Наше суспільство втратило досвідченого і висококваліфікованого лікаря, мудрого керівника, авторитетну Людину. Життєвий шлях Олени Кас'янівни – зразок людської гідності, добропорядності та мудрості.

Олена Кас'янівна Каблукова народилася 4 жовтня 1939 року. У 1962 році закінчила педіатричний факультет Львівського державного медичного інституту.

Ставши молодим лікарем, Олена Кас'янівна протягом восьми років працювала дільничним педіатром і викладачем в медичному училищі м. Раменське, Московської області. З 1971 по 1976 р.р. працювала науковим співробітником у Московському НДІ педіатрії і дитячої хірургії МОЗ РСФСР, де успішно у 1975 році захистила кандидатську дисертацію на тему: «Оксалурия у дітей з захворюваннями нирок», науковим керівником якої була професор М.С. Ігнатова.

У Вінницькому національному медичному університеті ім. М.І. Пирогова Олена Кас'янівна працювала з 1977 року на посаді асистента кафедри дитячих інфекційних хвороб. У 1988 році Олена Кас'янівна обрана на посаду доцента і завідувачем курсу дитячих інфекцій ВМУ ім. М.І. Пирогова.

У 1991 році успішно захистила докторську дисертацію на тему «Изменения клеточных мембран при неосложненных и осложненных острых респираторных вирусных инфекциях у детей и эффективность мембраностабилизирующей терапии» в Московському НДІ педіатрії і дитячої хірургії МОЗ РСФСР.

У 1994 році Олені Кас'янівні присвоєно вчене звання професора. З 1993 р. по 2001 р. обрана за конкурсом на посаду завідувача кафедри педіатрії Хмельницького факультету післядипломної освіти Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова.

У 2001р. Олена Кас'янівна Каблукова прийняла кафедру дитячих хвороб з курсом медичної генетики. З того часу протягом багатьох років кафедра педіатрії №1 ВНМУ утримує передові позиції в організації навчального процесу, методичній, науковій та лікувальній роботі. І в цьому велика заслуга була

її керівника – професора О.К. Каблукової.

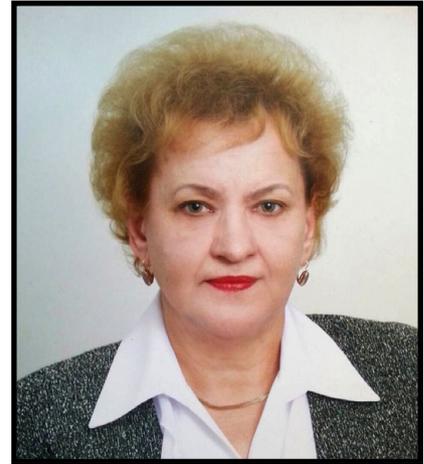
Наукові інтереси О.К. Каблукової були надзвичайно широкими і стосувалися проблем етіології, патогенезу і лікуванню гострих респираторних вірусних інфекцій у дітей, проблеми дитячої нефрології – вивчення поширеності, ранньої діагностики захворювань нирок у дітей, вивчення соматотипів та еритроцитарних антигенів у підлітків, які хворіють на хронічний пієлонефрит, проблеми нефрологічної допомоги дітям з нефропатіями.

Олена Кас'янівна Каблукова була автором понад 250 наукових публікацій з різних проблем педіатрії. Серед них – навчальний посібник для студентів та лікарів - інтернів «Невідкладні стани при гострих вірусних і бактеріальних захворюваннях у дітей».

Професор О.К. Каблукова плідно розвивала вітчизняну педіатрію з багатьма своїми колегами та учнями. Олена Кас'янівна проводила різнопланові наукові дослідження, що охоплюють широке поле проблем педіатрії. Вона підготувала 10 кандидатів та 1 доктора медичних наук.

Каблукова О.К. також була головою Вінницького осередку Асоціації педіатрів, членом атестаційної комісії Управління охорони здоров'я та курортів Вінницької облдержадміністрації, учасником робочої групи МОЗ України по розробці клінічних протоколів догляду та стандартів медичного спостереження за здоровими дітьми з участю експертів ВОЗ. У 2007 році Каблукова О.К. обрана дійсним членом (академіком) Міжнародної Академії наук Екології та безпеки життєдіяльності. Олена Кас'янівна була членом спеціалізованих вчених рад ВДНЗ України «Буковинський державний медичний університет» та Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова.

Значне місце в роботі О.К. Каблукової займала педагогічна діяльність. Як блискучий лектор, клініцист і вчений Олена Кас'янівна користувалася авторитетом серед лікарів-слухачів ПАЦ і ТУ, лікарів-інтернів, клінічних ординаторів і аспірантів, в тому числі іноземців, студентів. Вона була зразковим педагогом вищого, істинно професорського рівня. А це означає, що Олена Кас'янівна була справжнім ученим, перебувала у постійному науково-творчому пошуку, і ця її лицарська відданість науці передавалася студентству – вони, студенти, добре відчують справжність, легко розрізняють істинне від різного роду підро-

бок. І тому цей її культ науки, культ любові до педіатрії виховував у студентів повагу до своєї майбутньої професії – під її впливом вони починали розуміти її високий смисл. І ця повага та зацікавленість педіатрією, що з'являлася у студентів на її лекціях і практичних заняттях, переходила у подальшому у зачарування назавжди набутою професією. Учні Олени Кас'янівни працюють в усіх куточках України, а також в Африці, Індії, Близькому Сході.

Олена Кас'янівна була інтелігентом у всьому – в житті, в роботі, в стосунках з оточуючими, була довірлива і порядна з колегами.

Усі, хто знав Олену Кас'янівну Каблукову, любили і поважали її за чуйне ставлення до людей, велику душевну щедрість, мудрість і оптимізм.

Прощаючись з нею у цей грудневий день, згадуються поетичні рядки Бориса Олійника із його «Похорону вчителя»:

Як могли Ви, учителю, вмерти, коли Мені й так до нестями прикро?
Я ж вам вірив, як Богу. Мені ви були За отця, і Духа, і... приклад.

Та коли б хоч вітрища ламали куці Чи осіння осмута висла,
Та коли б хоч лили трафаретні дощі, – А то ж май завітвта, як пісня!

Він сказав:

– Не вдавайся до самобиття.

Не спіши головою з кручі.

Я тому саме в травні лишаю життя,

Щоб його цінували учні.

«Щоб його цінували учні...»

І слідували Вашим, дорога Олено Кас'янівно, життєвим принципам Добра і Краси – принципом видатного Вчителя.

Колеги, співробітники та учні з глибокою скорботою висловлюють співчуття родичам та близьким. Вічна пам'ять про видатного науковця, Вчителя та Колегу, високоінтелегентну та чудову Людину назавжди залишиться в наших серцях.

Вічна пам'ять і Царство Небесне Вам...

**Колектив кафедри педіатрії №1
Вінницького національного
медичного університету
імені М.І. Пирогова**